

1. hely: Žigo Boglárka: Karanténban, 13 éves

ZSIDÓ LEILA¹

MIRE JÓ A KÉNYSZERSZÜNET?

Március 11. óta megváltozott az életünk. A mindennapos iskolába járás helyét átvette az online oktatás, és megtanultunk egy új szót is: karantén. Ez a kellemetlen helyzet rákényszerítette az embereket arra, hogy otthon maradjanak. Van azonban ennek jó oldala is, mert a családtagoknak így több idejük jutott egymásra és talán olyasmire is, amire eddig nem értek rá.

Egy szép szombat délután így kerültek elő nálunk is a régi fényképek szüleim kincsesdobozából. Mikor rendezni kezdtük őket, rengeteg kérdést tettem fel nekik. Kik vannak a képen? Mit csinálnak? Mikor készült? Szüleim,

nagyszüleim pedig mesélni kezdtek, és elmerültünk a múlt csodás emlékeiben.

Az első fénykép története a régi, Duna menti házikóba vezetett vissza, mely Kulcsod falu határában, a védett Lioni-ág mellett még ma is megtalálható. Ez a kis lak volt dédszüleim szülőháza. Dédnagyapám építette, nagyapám szépítette és apukám gondozza, ápolja, hogy egykor én is részese lehessen e családi örökségnek. Boldogság kerített hatalmába, mikor megláttam a fényképen, és az az érzés, hogy igen, már egy kicsit enyém is ez a mesebeli táj. A képet nézve megtudtam, hogy a háztól nem messze lévő legelő közelében régen volt

egy katonai lőtér, amely nagyon sok kincset rejtett a gyerekek számára. Az akkori falusi gyerekek ott gyűjtötték össze az üres töltényhüvelyeket. Maga a házikó is sokat tudna mesélni, hiszen átélte a gátszakadást, az árvizet, de sok boldog pillanatot is – szülinapok, családi összejövetelek emlékét őrzi. Nincs itt se szomszéd, se gyár, se autó, se gáz, csak a mesebeli táj. Sok fénykép készült itt azóta is, mert mindenkit hatalmába kerített e csodálatos hely.

A következő fotó pár éve készült. Emlékszem, ahogy a töltésen átsétáltunk, hallgattuk a kakukkokat, élveztük, ahogy madáracsicsérgés zengte be

a fák sokaságát. Bebarangoltuk ezt a kis védett környéket, és az ösvényen áthaladva elénk tárult a gyönyörű lioni természeti rezervátum. Védett élővilág, madarak, állatok, halak, bokrok, fák, virágok szépsége kerített hatalmába.

A roskadozó régi gátórházzról – a Lion-házzról készült fénykép is előke-rült, vele együtt szüleim emlékei is. Sajnos már nem zengi be gyermekzsivaj, felnőttbeszéd – mondja apukám. Lásan szépen ez is feledésbe merült. Már csak bedeszkázott ablakokat, letört ágakat, gallyakat, törmelékeket találánk a környékén. Nagypapa még emlékszik rá, hogy a védett házat régen a gyermek-programok, táborok, cserkészek versengése jellemezte. Mára már csendes a környék, üres a ház, a gaz benőtte a bejáratot. A régi gyümölcsösből már csak pár vadkörtefa található – mondja nagypapám, aki még most is érzi zamatos ízét szájában. Úgy mesélte, hogy ők még itt élték gyermek éveiket, ide jártak fürödni a Lioni-tó gyönyörű tiszta vizébe. Itt tanult meg úszni ő is, és már mutatja is a következő fényképet. Ez sajna már a régmúlté, sóhajt fel.

A következő fényképről nagymamának jut eszébe egy régi történet. A falubeli gyerekek egyik kedvenc csínytevése volt, hogy beleültek egy régi babakocsi-ba és lecsúsztak a padlásfeljárón. Egy alkalommal azonban a kemence oldalához csapódtak. Az volt ám a felejthetetlen kocsikázás.

A doboz mélyéről újabb fénykép került elő. Dédapám ábrázolta. Mikor ő munkába indult, a gyerekek mindig sírtak, hogy mehessenek vele. Dédanyám pedig egy vesszőkosárba ültette őket, és ezt egy vékony madzaggal a bicikli után kötötte. Persze a madzag elszakadt, dédpapám pedig tovahaladt nélkülük.

De nemcsak ezt az egy történetet idézte fel a kép. Jöttek a régi emlékek szépen egymás után. Közben már beesteledett, de mindannyian vártuk a folytatást.

Többnyire nagypapámra és testvére-re volt bízva a kishúguk felügyelete, aki sajnos minden játékban akadályozta őket. Kieszelték hát, hogy beleállítják őt a keményszárú ünneplőcsizmába. Tervük sikerrel járt, mert húguk a csiz-

mából mocnani sem bírt. Dédanyám persze jól megszidta őket ezért.

Egyszer nagypapám megkérte az édesanyja, hogy vigye be a szeneskannát a nagyszobába, mert azzal fűtöttek. Ő a testvérel kitalálta, hogy befogják a macskát. A papám csinált is neki kumatot (magyar hám), a macskára tették és istráanggal ráerősítették. Abban bíztak, hogy a macska így majd elhúzza a szeneskannát. Annak azonban több esze volt. Elszakította az istrángot, és uccu neki! Felszaladt a függönyre, jól széthasította, s neki az ablaknak. Szerencsésükre az ablak nem tört ki, de dédim bizony nagyon elfenekelte a terv kitalálót. Így lett Gerzson, a macska nagypapám ellensége.

A fényképek késő este kerültek vissza újra a dobozba. Most lett csak igazán kincsesdoboz, hiszen a régi felvételeket a hozzájuk kötődő emlékek még értéke-sebbé tették. Én magam is a szívembe zártam ezeket a régi történeteket, és azon a szombati hosszú délutánon egy-általán nem bántam, hogy otthon maradtunk.

¹ Zsidó Leila (11 éves, a nagymegyeri Bartók Béla Alapiskola tanulója) az SZMPSZ által meghirdetett *A koronavírus idején* című pályázat 2. helyezette lett a kategóriájában.

1. hely: Pinke Kitti: *Telik az idő*, 16 éves